

[Povl Brøndsted]

deres levetid, og for dem tror jeg altså ikke, det er den vej, vi skal gå – det er lydvejen.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Det glæder mig, at vi fik denne replik, for så fik vi begge tingene sagt lidt mere nuanceret og sat lidt bedre på plads end det, der står i redegørelsen, og det var det, der var meningen.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne indlede med at takke kulturministeren for redegørelsen. Jeg synes, det er en venlig og en velvillig redegørelse, men jeg synes ikke, den er særlig forpligtende. Jeg havde måske ventet mig et lidt mere forpligtende resultat af vores beslutningsforslag nr. B 120 fra sidste år og af de mange debatter, vi har haft om de problemer, blinde og svagsynede har med information – debatter, som i høj grad er kommet på SFs initiativ – og jeg havde også håbet på, at vi kunne få en lidt hurtigere udbygning af de få forbedringer, der er sket, men som langtfra er tilstrækkelige. Jeg håber da også stadig væk, at man ved at overflytte statens bibliotek og trykkeri for blinde fra socialministeriet til kulturministeriet i kulturministeriet vil føle det som en kulturel forpligtelse at skaffe information til blinde, svagsynede og andre læsehandicappede, på samme måde som man gør det til ikke-læsehandicappede.

Man vil jo nok sige, når man tænker på, at vi i dag i kulturudvalget har behandlet et i øvrigt udmærket forslag om, at der skal bruges 150 mill. kr. til en udbygning og forbedring af Nationalmuseet, at det er lidt lidt, at vi skal blive ved med at fedte rundt med 2–4 mill. kr. på dette område, som jo er af interesse og af meget væsentlig betydning for mange, mange mennesker, også flere, end man fra begyndelsen måske egentlig troede.

Der er trods de forbedringer, der er sket, alt for langt fra ligestillingen mellem folk, der kan læse, og de læsehandicappede. De læsehandicappede – og jeg bruger udtrykket generelt for hele gruppen – råder jo kun over 2–3 pct. af den information, som andre har til rådighed i folkebibliotekerne. Antallet af kommunale lydavisere er forbedret, tilskudsordningerne er også forbedret, men de findes stadig kun i en tredjedel af landets kommuner. Der kører et udmærket forsøg med tids-

skrifter på bånd finansieret af tipsmidlerne og igangsat af KLO, den private blinde- og læsehandicapforening, men det forsøg ophører nu. Det har haft meget stor interesse, og jeg håber meget, at man, indtil man har fundet en afløsning af forsøget, måske i form af det tidsskriftscenter, som hr. Qvist Jørgensen talte om, vil fortsætte med at yde tipspenge til disse ting.

Hertil kommer så, at maskinellet i statens bibliotek og trykkeri for blinde er meget nedslidt, og at indlæserne i høj grad også må kaldes nedslidte, bl.a. på grund af en alt for dårlig betaling. Hvordan tror man f.eks., at man, som man skriver i redegørelsen, vil kunne øge antallet af faglitterære lydånd, uden at man har nogle indlæsere, som bliver betalt ordentligt for den indsigt, det kendskab til fremmedsprog og det faglige kendskab, som indlæsning af meget faglitteratur vil kræve? HK-overenskomsten kan man ikke være bekendt at bruge til dette meget kvalificerede arbejde på et meget specielt felt.

Ifølge redegørelsen og ifølge det, jeg selv sagde før, er det jo en meget stor gruppe mennesker, det drejer sig om, men det ville være rart, hvis vi engang klart kunne få at vide, hvor stor den er, og hvad de forskellige gruppers karakteristika er. Hvordan vil man tilgodese de forskellige gruppers behov, og hvordan vil ministeren, der jo desværre ikke har så mange penge, som hun måske også selv kunne ønske sig, prioritere udbygningen mellem de forskellige grupper? Jeg kunne også godt lide at vide, hvordan der samarbejdes med andre ministerier om dette, og hvordan der samarbejdes ude i kommunerne mellem de forskellige udvalg. Jeg tænker på: hvordan samarbejder kulturministeren og undervisningsministeren om fritidsundervisningsmaterialet? Hvordan samarbejder kulturudvalg og socialudvalg i kommunerne om udlån af båndspillere osv.?

Redegørelsen taler om, at der trods en vis stagnation i lydudgaverne alligevel er en meget pæn dækning af aktuel litteratur. Det vil jeg kalde en sandhed med store modifikationer. Antallet af almene aktuelle titler er stadig alt for lille, og forlagene bør komme frem til at udsende lydudgaver, samtidig med at de udsender almindelige udgaver af bøgerne. Om de så skal have tilskud til det fra statens side, er et åbent spørgsmål, som også diskuteres blandt de læsehandicappede. Jeg